

Arrest

nr. 215 686 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DE MEYER
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juli 2018 wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

(..)

+kind (..)

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werkzoekende op 20.04.2015. Aan betrokkene werd op 22.06.2015 een bijlage 8 en op 10.07.2015 een E-kaart afgeleverd. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Sinds 15.06.2017 wordt Dienst Vreemdelingenzaken immers regelmatig ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid over het feit dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 20.03.2018 werd betrokkene via de gemeente een eerste maal uitgenodigd om haar huidige economische situatie te verduidelijken, om overeenkomstig art. 42 bis, §1 (wet 15.12.1980), na te kunnen gaan of zij nog voldoet aan de aan haar verblijf opgelegde voorwaarden. Betrokkene ging hier echter niet op in waardoor onze dienst op 07.06.2018 overging tot het versturen van een aangetekende zending met dezelfde vraag tot verduidelijking van haar huidige situatie. De postbode heeft zich op 12.06.2018 aangeboden met deze aangetekende zending maar er werd niet thuis gegeven. Er werd dan een bericht achtergelaten voor het afhalen van de aangetekende zending op het postkantoor. De brief werd echter niet afgehaald en op 28.06.2018 dan ook teruggestuurd naar DVZ. Wederom liet betrokkene dus na in te gaan op onze uitnodiging. Er moet hierbij opgemerkt worden dat er een wettelijke verplichting geldt om een verandering van hoofdverblijfplaats ten alle tijden binnen de 8 dagen bekend te maken bij de gemeente van de hoofdverblijfplaats (art. 7 § 4 van het KB van 16.07.1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister...). Rekening houdend met de wettelijke verplichting om de verandering van hoofdverblijfplaats mede te delen aan de gemeente, moet er geconcludeerd worden dat betrokkene wel degelijk de mogelijkheid gehad heeft om gehoord te worden en om uitleg te verschaffen omtrent zijn huidige situatie aangezien betrokkene nog steeds ingeschreven staat op het adres waarnaar de beide brieven en de uitnodigingen verstuurd werden en waar de wijkagent zich aangeboden heeft. Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie, moet eenieder de gelegenheid krijgen zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure die zijn belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Het hof stelt bovendien dat dit recht niet absoluut is en dat betrokkene zich in dit verband coöperatief moet opstellen en de bevoegde autoriteiten alle relevante informatie moet verstrekken (HvJEU C-249/13, Boudjlida, 11 december 2014). Dit wordt bevestigd door de Raad van State betreffende de Belgische interpretatie van het hoorrecht, waarbij zij oordelen dat het recht om gehoord te worden geen absoluut recht is, waarvan afgeweken kan worden als het noodzakelijk is om snel op te treden of wanneer betrokkene onbereikbaar is (RvS 23 februari 1999, nr.78.887). Hieruit kan afgeleid worden dat er geen schending van het hoorrecht is aangezien betrokkene het zelf nagelaten heeft in te gaan op onze uitnodigingen en bewijsstukken voor te leggen. Bij gebrek aan medewerking werd navraag gedaan bij de databank van de RSZ. Betrokkene is hier nooit gemeld geweest als zelfstandige of gedetacheerde en kan dus het verblijfsrecht niet behouden in die hoedanigheden. Zij is wel gemeld geweest tot 24.02.2017 voor verschillende werkgevers. Momenteel is zij nog steeds gemeld voor Algemene Voeding Loos maar deze firma is in falingsinds 11.09.2017. Gezien deze falings en de financiële steun van het OCMW die betrokkene al sinds februari 2017 ontvangt, kunnen we dus stellen dat betrokkene geen loon meer ontvangt en hier dus ook niet meer effectief tewerkgesteld is. Zij kan het verblijfsrecht bijgevolg ook niet behouden als werknemer (art. 40 §4, 1e lid 1° - wet 15.12.1980) en zij voldoet ook niet aan de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om op die basis het verblijfsrecht te behouden. Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene kan het verblijfsrecht echter ook niet behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en zij al een aantal maanden leefloon ontvangt. Zij voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en vormt daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is. Betrokkene toont bij gebrek aan medewerking ook op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel (leefloon sinds februari 2017). Bij gebrek aan medewerking van betrokkene, blijkt nergens uit het dossier in welke omstandigheden zij leefloon toegekend kreeg, of zij inspanningen levert om in haar eigen bestaansmiddelen te voorzien en haar

financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandsstelsel af te bouwen. We kunnen hier dan ook geen rekening mee houden.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen om aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40§4, van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking en bewijsstukken niet worden vastgesteld.

Gezien nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene nog voldoet aan de voorwaarden om overeenkomstig art. 40§4, 1° lid van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht te behouden, dient er overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan haar verblijfsrecht.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van haar minderjarig kind, S. S. Z. (...) dat haar vervoegd heeft, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkreeg immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar moeder.

Er werden bij gebrek aan medewerking verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten.

(Overeenkomstig 42 bis§1 of 42ter §1 – wet 5.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandsstelsel en of en hoe zij haar financiële afhankelijkheid van de Belgische Staat tracht af te bouwen. We kunnen bij de beoordeling van het dossier hier dan ook geen rekening mee houden.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: Schending van de art. 40§4. tweede lid en 42bis§1 en §2 Vw.. de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht. De zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. In de bestreden beslissing wordt aan verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42bis, §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen en deze verzoekster te betekenen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat, alvorens verzoekster een beslissing te betekenen, verweerder geen actueel onderzoek meer heeft ingesteld en verzoekster bovendien gehoord ondermeer aangaande haar medische toestand .

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten een actueel onderzoek in te stellen en verzoekster verschillende malen uit te nodigen alsnog bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen.

Dat verzoekster immers sedert 2017 te kampen heeft met rugproblemen waardoor zij eerst in 2017 werd behandeld met pijnstillers en interlaminaire epidurale infiltratie. Door de acute toename lage rugpijn werd op 8 februari 2018 bij verzoekster een discectomie uitgevoerd in het AZ Sint-Lucas (cf. stuk 2).

Echter als gevolg van de blijvende aanhoudende rugpijn dient verzoekster nog dagelijks zware pijnstillers te nemen (cf. stuk 3).

Tot en met 5 december 2018 is zij zeker nog steeds arbeidsongeschikt verklaard door haar huisarts, Dr.

Koen Eeckhout (cf. stuk 4).

Bij het Ziekenfonds (Bond Moyson) werd door verzoekster op 5.10.2018 opnieuw een aanvraag tot het bekomen van een arbeidsongeschiktheidsuitkering aangevraagd (cf. stuk 5).

Een arbeidsongeschiktheidsuitkering werd haar voordien steeds door haar ziekenfonds geweigerd omdat zij onvoldoende arbeidsdagen in België had kunnen werken.

Dat in elk geval verweerder bij de beoordeling van de voorwaarden, overeenkomstig het art. 40§4, Vw., en alvorens een einde te stellen aan haar verblijfsrecht, heeft nagelaten rekening te houden met de persoonlijke ernstige medische situatie, waarin verzoekster zich bevindt, met haar arbeidsongeschiktheid, met haar sedert 2015 in België minderjarig schoolgaand kind, S. S. (...), en met haar in België wonende naaste familieleden, waaronder haar zussen, R. S. (...) en H. H. (...), en haar broer, S. Y. (...), die in het bezit zijn van een E+ kaart, resp. E kaart (cf. stukken 6 en 7).

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de vaststelling dat verzoekster, overeenkomstig art. 42bis§2, 1° Vw., haar verblijfsrecht in België behoudt ingevolge haar tijdelijke arbeidsongeschiktheid, wat in casu het geval is (cf. stukken 2,3,4 en 5).

Dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, verweerder eveneens heeft nagelaten rekening te houden met de duur van verzoeksters verblijf in België, haar gezondheidstoestand, haar gezinssituatie en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van herkomst, overeenkomstig 42bis§1, laatste lid Vw.

Volgens verweerder zou verzoekster tweemaal zijn uitgenodigd om haar "huidige economische situatie" te verduidelijken.

Verzoekster wil benadrukken dat zij betreurt dat zij beide uitnodigingen op haar adres nooit heeft ontvangen.

Verzoekster woont te Gent in een woonblok waar zich verschillende appartementen bevinden.

Deze twee uitnodigingen hebben haar spijtig genoeg niet bereikt waardoor zij nooit in de mogelijkheid is geweest haar situatie, waarom zij beroep diende te doen op het OCMW om in haar levensonderhoud van haar en haar minderjarig kind te voorzien, te verduidelijken.

Dat er derhalve sprake is in hoofde van verzoekster van overmacht.

Dat zij, buiten haar wil om, niet in mogelijkheid is geweest zich te verdedigen.

Dat verweerder reeds op 4 juli 2018 een bijlage 21 t.a.v. verzoekster heeft betekend terwijl zij pas op 12 juni 2018 door verweerder zou zijn uitgenodigd om haar economische situatie te verduidelijken.

Overigens is in de bijlage 21 nergens sprake of verzoekster door verweerder werd uitgenodigd om "haar gezondheidstoestand, haar gezinssituatie en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van herkomst", overeenkomstig art. 42bis§1, laatste lid Vw., te verduidelijken.

Dat verweerder hiertoe, overeenkomstig art. 42bis§1, laatste lid Vw., gehouden is een onderzoek in te stellen en hiermee rekening te houden. Dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft rekening gehouden met verzoeksters "gezondheidstoestand, haar gezinssituatie en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van herkomst".

Dat er in casu sprake is van schending van de art. 40§4 en 42bis§1 en §2 Vw., de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikelen 40, §4 en 42bis, §1 van de vreemdelingenwet alsook artikel 42ter, §1, 1° van de vreemdelingenwet en wordt een motivering in feite gegeven, met name de redenen waarom een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekende partij en haar minderjarige dochter.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is

aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat er geen voldoende onderzoek werd verricht voor het treffen van de bestreden beslissing. Zij werd niet gehoord over haar actuele toestand, waaronder haar medische situatie. Zij heeft tevens een schoolgaand kind in België en zussen en een broer die hier verblijfsgerechtigd zijn. Gelet op haar tijdelijke arbeidsongeschiktheid kon haar verblijf niet beëindigd worden. Er werd ook geen rekening gehouden met de duur van haar verblijf, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie en de mate waarin zij nog bindingen heeft met het herkomstland. Wat betreft de uitnodigingen betoogt verzoekende partij dat zij deze niet ontvangen heeft. Zij woont immers in een woonblok waar verschillende appartementen zijn. Er is dan ook sprake van overmacht.

2.5. In casu wordt het verblijfsrecht van verzoekende partij beëindigd met toepassing van artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, §1 en 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De bestreden beslissing bevat onder meer de volgende motieven met betrekking tot het gebrek aan medewerking van de verzoekende partij: *“Op 20.03.2018 werd betrokkene via de gemeente een eerste maal uitgenodigd om haar huidige economische situatie te verduidelijken, om overeenkomstig art. 42 bis, §1 (wet 15.12.1980), na te kunnen gaan of zij nog voldoet aan de aan de aan haar verblijf opgelegde voorwaarden. Betrokkene ging hier echter niet op in waardoor onze dienst op 07.06.2018 overging tot het versturen van een aangetekende zending met dezelfde vraag tot verduidelijking van haar huidige situatie. De postbode heeft zich op 12.06.2018 aangeboden met deze aangetekende zending maar er werd niet thuis gegeven. Er werd dan een bericht achtergelaten voor het afhalen van de aangetekende zending op het postkantoor. De brief werd echter niet afgehaald en op 28.06.2018 dan ook teruggestuurd naar DVZ. Wederom liet betrokkene dus na in te gaan op onze uitnodiging. Er moet hierbij opgemerkt worden dat er een wettelijke verplichting geldt om een verandering van hoofdverblijfplaats ten alle tijden binnen de 8 dagen bekend te maken bij de gemeente van de hoofdverblijfplaats (art. 7 § 4 van het KB van 16..07.1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister...). Rekening houdend met de wettelijke verplichting om de verandering van hoofdverblijfplaats mede te delen aan de gemeente, moet er geconcludeerd worden dat betrokkene wel degelijk de mogelijkheid gehad heeft om gehoord te worden en om uitleg te verschaffen omtrent zijn huidige situatie aangezien betrokkene nog steeds ingeschreven staat op het adres waarnaar de beide brieven en de uitnodigingen verstuurd werden en waar de wijkagent zich aangeboden heeft. Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie, moet eenieder de gelegenheid krijgen zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure die zijn belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Het hof stelt bovendien dat dit recht niet absoluut is en dat betrokkene zich in dit verband coöperatief moet opstellen en de bevoegde autoriteiten alle relevante informatie moet verstrekken (HvJEU C-249/13, Boudjlida, 11 december 2014). Dit wordt bevestigd door de Raad van State betreffende de Belgische interpretatie van het hoorrecht, waarbij zij oordelen dat het recht om gehoord te worden geen absoluut recht is, waarvan afgeweken kan worden als het noodzakelijk is om snel op te treden of wanneer betrokkene onbereikbaar is (RvS 23 februari 1999, nr.78.887). Hieruit kan afgeleid worden dat er geen schending van het hoorrecht is aangezien betrokkene het zelf nagelaten heeft in te gaan op onze uitnodigingen en bewijsstukken voor te leggen.”*

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. Verzoekende partij betwist ook niet dat de verwerende partij pogingen ondernomen heeft om de verzoekende partij toe te laten haar standpunt te verduidelijken. Zij stelt enkel dat er sprake zou zijn van overmacht omdat zij in een woonblok woont met verschillende appartementen en daarom de uitnodigingen haar nooit bereikt hebben.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in deze beperkt tot loutere beweringen. Zoals duidelijk blijkt werd de verzoekende partij een eerste keer uitgenodigd via de dienst burgerzaken van de stad Gent en had zij op 15 mei 2018 een afspraak bij deze diensten om de uitnodiging haar te laten betekenen. De stad Gent heeft de verwerende partij laten weten dat verzoekende partij niet is komen opdagen op deze afspraak. Bijgevolg heeft de verwerende partij een tweede uitnodiging verstuurd via aangetekend schrijven op het correcte adres van verzoekende partij. Dit blijkt duidelijk uit de lijst van aangetekende zendingen van de post dat zich in het administratief dossier bevindt. De postbode heeft ook aangebeld bij verzoekende partij maar zij gaf niet thuis waarop een bericht werd achtergelaten op het correcte adres van verzoekende partij om de aangetekende zending te komen ophalen op het postkantoor. Ook dit blijkt uit het administratief dossier. Verzoekende partij heeft evenwel nagelaten de aangetekende zending op te halen waarna de aangetekende zending terug werd gestuurd naar de dienst vreemdelingenzaken. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat geen enkele van de uitnodigingen haar zou kunnen bereikt hebben. Zij maakt geenszins aannemelijk dat er sprake is van overmacht om haar gebrek aan medewerking met het bestuur te verklaren.

2.6. Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§30 en 34). Voorts stelt vaste rechtspraak van het Hof dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij de verzoekende partij tot tweemaal toe uitgenodigd om haar standpunt kenbaar te maken. Verzoekende partij, die hier geen gevolg aan heeft gegeven, kan haar nalatig

handelen niet afwentelen op de verwerende partij om daaruit een schending van het hoorrecht of haar rechten van verdediging af te leiden.

Nu uit voorgaande duidelijk blijkt dat het hoorrecht geenszins werd geschonden, kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar haar medische situatie en haar tijdelijke arbeidsongeschiktheid aangezien het bestuur haar wel degelijk de kans heeft gegeven deze gegevens voor het treffen van de bestreden beslissing mee te delen. Dit daarenboven nog naast de vaststelling dat de medische stukken die verzoekende partij voorlegt enkel getuigen van een medische rugproblematiek sinds november 2017, terwijl verzoekende partij al sinds februari 2017 een leefloon geniet zodat niet blijkt dat haar medische problematiek enig werkelijk verband houdt met het stopzetten van de tewerkstelling en het terugvallen op een leefloon.

2.7. Verzoekende partij verwijst voorts naar het gegeven dat haar kind hier naar school gaat en het feit dat zij nog familieleden heeft in België, maar zij gaat er weerom aan voorbij dat zij nagelaten heeft mee te werken met het bestuur, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat: *“Betrokkene toont bij gebrek aan medewerking ook op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel (leefloon sinds februari 2017). Bij gebrek aan medewerking van betrokkene, blijkt nergens uit het dossier in welke omstandigheden zij leefloon toegekend kreeg, of zij inspanningen levert om in haar eigen bestaansmiddelen te voorzien en haar financiële afhankelijkheid van het sociale bijstandstelsel af te bouwen. We kunnen hier dan ook geen rekening mee houden.*

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen om aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40§4, van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking en bewijsstukken niet worden vastgesteld.

Gezien nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene nog voldoet aan de voorwaarden om overeenkomstig art. 40§4, 1e lid van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht te behouden, dient er overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan haar verblijfsrecht.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van haar minderjarig kind, S. S. Z. (...) dat haar vervoegd heeft, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkreeg immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar moeder.

Er werden bij gebrek aan medewerking verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten. (Overeenkomstig 42 bis§1 of 42ter §1 – wet 5.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel en of en hoe zij haar financiële afhankelijkheid van de Belgische Staat tracht af te bouwen. We kunnen bij de beoordeling van het dossier hier dan ook geen rekening mee houden.”

2.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de eerste uitnodigingsbrief op 20 maart 2018 verstuurd werd naar de dienst burgerzaken van de stad Gent om ter kennis te brengen aan de verzoekende partij. Op 6 juni 2018 laat de dienst burgerzaken weten dat verzoekende partij op 15 mei 2018 een afspraak had maar niet is komen opdagen. Op 7 juni 2018 werd de uitnodigingsbrief dan aangetekend verstuurd naar verzoekende partij waarbij de postbode een bericht heeft achtergelaten op 12 juni 2018. Op 28 juni 2018 werd de uitnodigingsbrief dan teruggestuurd naar de dienst vreemdelingenzaken omdat deze niet werd afgehaald. De bestreden beslissing werd op 4 juli 2018 getroffen. De Raad ziet, gelet op de gang van zaken, hoegenaamd niet in welk belang verzoekende partij heeft bij haar betoog dat zij *“pas op 12 juni 2018”* uitgenodigd werd om haar situatie te verduidelijken en de bestreden beslissing reeds op 4 juli 2018 werd getroffen. Immers ziet de Raad niet in, wanneer de verwerende partij verschillende pogingen onderneemt om verzoekende partij de mogelijkheid te bieden haar standpunt kenbaar te maken doch de verzoekende partij reageert hier niet op, nog langer zou moeten wachten met het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij toont ook geenszins aan op welke wijze dit haar enig nadeel heeft berokkend.

2.9. Verzoekende partij kan voorts ook geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat niet blijkt dat zij werd uitgenodigd om *“haar gezondheidstoestand, haar gezinssituatie en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van herkomst”* overeenkomstig artikel 42bis, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet te verduidelijken. Immers wordt er

in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat in de uitnodigingsbrief verzoekende partij ook gevraagd werd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet. Inderdaad blijkt uit de uitnodigingsbrief van 20 maart 2018 dat verzoekende partij gevraagd werd: *“indien zij of de gezinsleden over humanitaire elementen, overeenkomstig artikel 42bis, §1, tweede en/of derde lid of artikel 42ter, §1, 3^e lid van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 beschikt, en/of indien zij voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42bis §2 van de bovengenoemde wet, hiervan ook bewijzen (...) voor (te) leggen.”*

2.10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II. Tweede middel: Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat, algevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster en haar minderjarig kind België, waar zij en haar kind geïntegreerd zijn, waar haar kind school loopt, en waar haar naaste familieleden (waaronder haar broer en zussen) wonen, dienen te verlaten (cf. stukken 6 en 7).

Dat dit een verregaande ingreep is op hun recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel².

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt³.

Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoekster en haar kind, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht van verzoekster en haar kind op hun privé-en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.”

2.12. Artikel 8 EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, wijst de Raad op hetgeen volgt.

2.13. Verzoekende partij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven, zij heeft immers een dochter en familieleden in België.

2.14. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor het gezinsleven van de verzoekende partij. Zo wijst de verwerende partij erop dat ook het verblijf van het minderjarig kind werd beëindigd. Verzoekende partij betwist niet dat ook het verblijf van haar kerngezin werd beëindigd. Nu de bestreden beslissing geen scheiding teweegbrengt tussen de gezinsleden daar noch zijzelf noch haar dochter verblijfsrecht hebben in België en uit niets blijkt dat zij niet elders hun gezinsleven kunnen verderzetten, maakt de verzoekende partij ook geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar gezinsleven en alzo artikel 8 EVRM schendt.

Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij familieleden heeft in België die hier legaal verblijven. De Raad merkt evenwel op dat de term *'familie- en gezinsleven'* zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar meerderjarige verwanten in België, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat er nog andere familieleden op het grondgebied verblijven. Met een loutere verwijzing naar het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan op dat vlak niet worden aangenomen.

Verzoekende partij gaat met haar betoog over haar opgebouwd privéleven in België ook volledig voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing: *“Er werden bij gebrek aan medewerking verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten. (Overeenkomstig 42 bis§1 of 42ter §1 – wet 5.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel en of en hoe zij haar financiële afhankelijkheid van de Belgische Staat tracht af te bouwen. We kunnen bij de beoordeling van het dossier hier dan ook geen rekening mee houden.”*

Door inderdaad haar medewerking niet te verlenen aan het onderzoek, heeft de verzoekende partij nagelaten aan te tonen dat er wel degelijk elementen inzake haar privéleven zijn die maken dat de bestreden beslissing hierop een inbreuk zou vormen.

De Raad wijst er verder op dat er in casu sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. In dat geval aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM

15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De legaliteit noch de legitimiteit van de bestreden beslissing kunnen ernstig worden betwist.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Verzoekende partij kan niet ernstig betwisten dat zij nagelaten heeft haar medewerking te geven aan het bestuur. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat het bestuur oordeelt dat: *“(zij) niet heeft aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandstelsel en of en hoe zij haar financiële afhankelijkheid van de Belgische Staat tracht af te bouwen.”*

Gelet op de gegevens die de verwerende partij gekend waren op grond van de stukken van het administratief dossier bij het treffen van de bestreden beslissing en mede gelet op het gebrek aan medewerking van de verzoekende partij is deze beoordeling kennelijk redelijk.

Immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij op 20 april 2015 op negenendertigjarige leeftijd een verblijfsaanvraag in België heeft ingediend als werkzoekende. Ingevolge deze aanvraag werd haar op 10 juli 2015 een E-kaart afgeleverd. Echter blijkt dat verzoekende partij al sinds februari 2017 afhankelijk is van een leefloon. Het minderjarig kind van verzoekende partij vervoegde verzoekende partij blijkens het inlichtingenbulletin in het administratief dossier en ondertekend door verzoekende partij pas op 8 mei 2017 in België, dit is op bijna tienjarige leeftijd. Het is dan ook vreemd vast te stellen dat het schoolattest dat verzoekende partij bij het verzoekschrift voegt stelt dat het kind al in België naar school gaat sinds 1 september 2015. Wat er ook van zij, zelfs als aangenomen moet worden dat het kind hier sinds eind 2015 school loopt, dient alleszins gesteld dat het kind ook in Bulgarije naar school moet zijn geweest gelet op het feit dat zij pas ten vroegste op achtjarige leeftijd naar België is gekomen en dat bijgevolg aangenomen kan worden dat zij nog enige affiniteit vertoont met het Bulgaarse schoolstelsel, minstens is dit schoolstelsel haar niet vreemd. Bovendien is het kind op het ogenblik van de bestreden beslissing amper elf jaar en kan aangenomen worden dat zij zich gemakkelijk opnieuw kan integreren in het Bulgaarse schoolstelsel. Nu zowel verzoekende partij als haar kind het overgrote deel van hun leven in Bulgarije hebben doorgebracht en zij slechts zeer korte tijd in België verblijfsgerechtigd waren (drie jaar) is het redelijk te stellen dat zij hun privéleven in Bulgarije gemakkelijk terug kunnen oppikken of verderzetten. Verzoekende partij legt voorts ook geen enkel concreet stavingstuk voor waaruit moet blijken dat zij een effectief beschermenswaardig privéleven in België heeft opgebouwd. Zoals blijkt is zij sinds februari 2017 niet meer tewerkgesteld en is zij in België volledig afhankelijk van een leefloon. Er blijkt aldus dat op het moment van het treffen van de bestreden beslissing verzoekende partij al geruime tijd geen professionele belangen meer heeft in België. Met het betoog ontwikkeld in het verzoekschrift inzake de integratie toont de verzoekende partij

evenmin aan dat het eventuele door haar en haar kind opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Wat betreft haar familieleden in België blijkt ook niet dat verzoekende partij en haar kind niet via moderne communicatiemiddelen met deze familieleden in contact kunnen blijven of dat ze elkaar niet geregeld kunnen zien via wederzijdse bezoeken.

Gelet op al deze feitelijke elementen is het oordeel van de verwerende partij dat: *“(zij) niet heeft aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden. Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan wat de oorzaak is van haar langdurige belasting van het sociale bijstandsstelsel en of en hoe zij haar financiële afhankelijkheid van de Belgische Staat tracht af te bouwen.”* kennelijk redelijk.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij geen juist evenwicht heeft gehanteerd tussen de belangen van de verzoekende partij die er enerzijds in bestaan haar privéleven verder te zetten in België terwijl zij niet voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarde en anderzijds de belangen van de Belgische staat die erin bestaan de binnenkomst en verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot het privéleven van verzoekende partij blijkt niet.

2.15. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.16. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER